

Himalayan Projects vzw

Leiselestraat 138, 8200 Sint-Michiels
☎ 00 32 (0)50385704 📠 0487380277
Projectrek. Bic: BBRUBEBB
Ibannr.: BE14 3800 1081 6783
Himalayanprojects@gmail.com
www.himalayanprojects.org

Brugge,

31/12/2006.

Uittreksel Nieuwbrief 2007 over 2006

Het relaas van een Vlaamse vroedvrouw in de bergen van Nepal.

De afgelopen 5 maanden heb ik gewoond, gewerkt, meegeleefd in Chitre en omgeving. De 1ste maand was flink aanpassen, goed mijn ogen uitkijken, en met alles kennismaken. De eerste dag dat ik in Chitre kwam er al een vrouw voorbij, meteen een goede introductie: ze was zwanger van haar zevende kind en had al haar vorige kinderen in haar huisje (hutje) in Chitre gebaard, met enkel hulp van haar zussen en man... Ik besepte dus dat het hier echt nog vanzelfsprekend is om zwanger te zijn, bevallen, kinderen grootbrengen en dit allemaal op hun eentje zonder professionele hulpverlening en dat de risico's die dat met zich mee brengt gewoon gedragen moeten worden en bij het leven horen.

Ik moet zeggen dat ik het een eigenschap, een 'weten' vind wat ik als heel waardevol beschouw als ik kijk naar onze westerse wereld waarin we soms bijna lijken vergeten te zijn dat het leven niet maakbaar is en dokters ook niet alles kunnen oplossen. Versteld van de dapperheid en de vanzelfsprekendheid waarmee ze hun leven in hun kleine huisjes, met hun klein houtvuurtje en zonder stromend water leiden ging ik me dan ook echt afvragen wat mijn taak; functie was, en hoe ik daar iets kon bijdragen zonder hun eigenheid en kwaliteiten te beschadigen. Voorzichtig ben ik begonnen met Ganga, de lokale verpleegster die ondertussen bijna 10 maanden in Chitre werkt en daar al dapper haar plan trekt, te tonen hoe ik gewend ben zwangerschapscontroles uit te voeren en met de verlostas die ik heb meegebracht te werk te gaan. Aangezien de streek niet heel dicht bevolkt is liep het natuurlijk niet storm wat zwangere en bevallingen

betreft, maar we hebben toch aan de hand van een aantal praktijkvoorbeelden een soort 'praktijkcursus verloskunde op maat' kunnen doornemen. En dit geldt voor beide partijen denk ik: wat heb ik genoten van te zien hoe zij bevallen, hun kleintjes verzorgen, borstvoeding geven met zo'n vanzelfsprekendheid! Sta mij toe een uittreksel uit mijn dagboek aan te halen ter illustratie:

"Op 18-9-06 kwam rond 19.30 u de man van Chin Maya ons halen; ze had weeën. Ze woont 40 min. verder wandelen; het was donker, op een klein padje... Maar dat lukt hoor, het was zo speciaal! Toen we daar aankwamen zat ze voor het vuur met haar schoonmoeder en schoonzus haar hevige weeën op te vangen, zachtjes voor zich uitklagend. Ongeveer 2 uurtjes later (!) om 22.50u werd dan haar zoontje geboren, in het bijzijn van haar schoonmoeder, schoonzus, Ganga en mij. Het was voor mij een geweldige ervaring om mee te maken zo boven in de bergen, in een afgelegen dorpje, in een hutje op de berghelling, met alle grote 8000 m hoge bergtoppen rondom, zonder plastic matjes, zonder kraamverband, zonder alles, puur natuur. En wat ik ook zo mooi: de taal van bevallende vrouwen is ook hier hetzelfde; er kwam een moment dat de pijn haar te heftig werd, dat ze alle remmen losliet, terwijl ze anders een stil en schuchter vrouwtje is, en me vragend aankeek en zich aan me vastklampte. Een communicatievorm die ik ken en waarvoor ik geen Nepalees nodig heb. Ik voelde me daardoor helemaal in mijn vroedvrouwenfunctie en het voelde vertrouwd, ondanks dat het zo totaal andere omstandigheden waren waarin ik mijn werk deed. (...)

Elf dagen later zoals dat hier het gebruik is kreeg het jongetje zijn naam. De vader had mij gevraagd een naam voor te stellen want hij wist er geen... Wat een opgave! Het jongetje heet nu Natan... ik vond het wel een naam die hier ook niet te vreemd klinkt, en de hele familie was het er direct mee eens! En op die naamdag; een soort doop dag, werden Ganga en ik ook uitgenodigd: we kregen een flesje Cola, frieten en een bordje vlees voorgeschoteld; allemaal uitzonderlijk voor hier. Toen we vertrokken kregen we nog een dikke komkommer uit de tuin mee; een luxeproduct! Dat was hun manier dan om zonder veel woorden uit te drukken hoe ze onze aanwezigheid apprecieerden. Ik moet zeggen; toen ik die nacht om 1 u terug op mijn kamertje kwam ging het door me heen: wie moet er nu wie dankbaar ben. Ik voelde me dankbaar en bevoorrecht dit te hebben mogen meemaken. Daarnaast was ik de natuur ook dankbaar dat ze zo mild was geweest en alles zo voorspoedig had doen verlopen, want ik heb uiteindelijk alleen maar toegekeken en bevestigd dat het goed ging."

Ik hoop dat jullie hiermee een beetje mee hebben kunnen proeven van de voldaanheid van een gelukkige vroedvrouw, want het is zo moeilijk in woorden te vatten.

Ondertussen heb ik in de afgelopen maanden heel veel in mijn verfkleren rondgelopen in de medische post in aanbouw in Chitre. Samen met Bert, Didi, Andrea, Tom en Sien hebben we mee gezorgd voor het tot stand komen van het nieuwe gebouw. Begin december heb ik met Ganga de eerste 'voorlichtingssessie' gehouden in de 'meeting room' die daarvoor voorzien is. Aangezien het over vrouwelijke hygiëne en familieplanning ging werd er behoorlijk wat gegiecheld. Maar ik moet zeggen dat het me ook een enorm voldaan gevoel gaf toen ik zoveel vrouwen en meisjes aandachtig zag luisteren, ik hoop dan ook met heel mijn hart dat in de toekomst deze sessies uitgebreid worden en zoveel volk zullen blijven trekken, het zit in ieder geval in de planning. Het is namelijk mijns inziens een belangrijk aspect van gezondheidswerk. Het is me de afgelopen maanden weer opgevallen hoe belangrijk heel simpele hygiëne, voldoende drinken, goede voeding, ... is om veel ellende te voorkomen. Ook denk ik dat informatie voor de mensen heel belangrijk is om het gevaar van overmedicalisering tegen te gaan. Want nu er zoveel medicatie beschikbaar is ligt het gevaar om voor alles naar een pilletje te grijpen wel erg op de loer.

Op 6 december 2006 was er dan het indrukwekkende, mooie openingsfeest van de nieuwe 'Shree Shanti Medical Hall', het was tegelijk een mooie afsluiter voor mijn verblijf in Chitre. Het is een tijd die me altijd zal bij blijven en waar ik dus nog lang van zal kunnen nagenieten denk ik.

Hanne De Meyer.

